

Meditacions: Dimecres de la cinquena setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimecres de la cinquena setmana de Quaresma. Els temes proposats són: adorar amb la pròpia vida; curar els nostres desitjos; l'adoració a la santa Missa.

EL REI NABUCODONOSOR havia fet construir una estàtua d'or de vint-i-set metres d'alçada. Tots els súbdits es van reunir al seu voltant i van començar a adorar-la, ja que qui no ho fes seria immediatament llançat al forn encès. Tot i això, Sidrac, Misac

i Abde-Nagó es van negar a complir el decret reial. Quan això va arribar a oïdes de Nabucodonosor, els va fer portar a la seva presència i, ple de còlera, els va recordar el càstig que els esperaria: «I si no la voleu adorar, a l'instant us faré tirar al forn. Quin déu serà capaç de salvar-vos de les meves mans?» (*Dn*, 3, 15). Tots tres van contestar a l'uníson, plens de confiança: «Hi ha un Déu, aquell que nosaltres venerem, que ens pot alliberar del foc i de les teves mans. Però, encara que no ho fes, que sàpiga la teva majestat que no venerarem els teus déus ni adorarem l'estàtua que has fet erigir» (*Dn* 3, 17-18).

Com els primers màrtirs, també Sidrac, Misac i Abde-Nagó van estar disposats a vessar la seva sang per donar testimoni de la veritable adoració. D'alguna manera ens recorden que tot el que fem al nostre dia està cridat a donar glòria a Déu.

Aquesta és la realitat més crucial de la nostra vida: desenvolupar un cor contemplatiu que dirigeix al Senyor tot allò que fa. «Cada un de nosaltres, a la pròpia vida, de manera conscient i potser de vegades sense adonar-se'n, té un ordre molt precís de les coses considerades més o menys importants. Adorar el Senyor vol dir donar-li el lloc que li correspon; adorar el Senyor vol dir afirmar, creure —però no simplement de paraula— que únicament ell guia veritablement la nostra vida»^[1]. A això precisament ens convida l'Església aquests dies de Quaresma, propers al Tridu Pasqual: a recórrer el camí de la conversió, a tornar a orientar la nostra existència de manera que l'amor a Déu i al proïsme sigui el més important dels nostres dies.

LA REACCIÓ DE NABUCODONOSOR no es va fer esperar. Va ordenar encendre el forn set vegades més fort del normal i va introduir-hi Sidrac, Misac i Abde-Nagó. Tanmateix, no va aconseguir danyar cap dels joves, ja que un àngel del Senyor havia baixat amb ells. «Llavors tots tres, com una sola boca, van començar a lloar, glorificar i beneir Déu (...): Beneït sou, Senyor, Déu dels nostres pares, digne de lloança i exalçat pels segles» (*Dn 3, 51-52*).

El camí de l'adoració comença amb el desig, amb l'impuls interior que ens porta a anar més enllà del que és immediat i visible, per acollir la vida que Déu ens ofereix. Això és el que van viure els tres joves. Van renunciar a una existència potser més tranquil·la, si feien cas al rei, i van desitjar per damunt de tot donar glòria a Déu. I encara que el destí segur semblava ser la mort al forn, el Senyor els va oferir una salvació que

cap dels presents podia imaginar, a excepció potser dels mateixos joves.

«El desig porta l'adoració i l'adoració renova el desig. Perquè el desig de Déu només creix estant davant seu. Perquè només Jesús guareix els desitjos. De què? Els sana de la dictadura de les necessitats»^[2]. Quan donem glòria a Déu estem purificant els desitjos del nostre cor, de manera que no es quedin en allò immediat sinó que s'obrin a l'amor a Déu i als nostres germans. Aleshores no ens conformarem amb una vida tranquil·la, aferrada a les nostres seguretats, sinó que caminarem oberts a les sorpreses de Déu.

CADA DIA tenim la possibilitat de participar en l'acte d'adoració més gran: la santa Missa. Cada vegada que es renova la mort i la

Resurrecció del Senyor en el sacrifici de l'altar, Jesús es lliura per nosaltres. Així com el seu amor per fer la voluntat del Pare es va manifestar en el seu lliurament a la creu, si nosaltres posem tot el nostre cor en la celebració de la Missa diem a Déu: «Pare, confio el meu alè a les vostres mans» (*Lc 23, 46*). En l'íntima unió amb el seu sacrifici tots els detalls de la nostra jornada adquireixen un valor diví, que ens porta a buscar treballar de la millor manera possible, per amor a Déu.

«A la Santa Missa adorem, complint amorosament el primer deure de la criatura envers el seu Creador: adoraràs el Senyor, el teu Déu, i només a Ell serviràs (*Dt 6, 13; Mt 4, 10*). No pas adoració freda, exterior, de servent: sinó íntima estimació i acatament, que és amor entranyable de fill»^[3]. L'adoració en el sacrifici eucarístic va més enllà de no voler distreure's durant la celebració; es

tracta més aviat de procurar posar totes les potències de la nostra ànima en sintonia amb el cor de Crist. Com se'ns anima als prefacis de la santa Missa, volem donar veu a la creació sencera perquè pugui entonar «Sant, Sant, Sant és el Senyor, Déu de l'Univers»^[4].

Viure profundament la santa Missa ens porta a preparar-nos a la celebració del misteri pasqual de Crist. En ella precisament ens introduïm dins la seva obra de salvació. En aquesta renovació incruenta del seu sacrifici trobem també la Mare de Déu, sostenint el seu Fill amb la seva presència. Li podem demanar que ens ajudi a viure cada celebració Eucarística amb el desig d'acompanyar Jesús en el seu camí a la creu.

[1] Francesc, Homilia, 14-IV-2013.

[2] Francesc, Homilia, 6-I-2022.

[3] Sant Josepmaria, *Estimar l'Església*,
núm. 46.

[4] Plegaria eucarística IV, Prefaci.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dimecres-de-la-cinquena-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dimecres-de-la-cinquena-setmana-de-quaresma/) (22/03/2026)